

Ing. Milan Andrasik- Slavicie chodniky 21, 94901 Nitra, Slovakia

European Court for Human Rights
Strasbourg
Europe

Matter: Complaint against justice offices -Region and Supreme Court in Slovak Republic

I enter into action to the justice offices of Slovak Republic- Region and Supreme Courts and State Prosecutor that:

1. The criminal action from the former communist government against me has not finished. There was a very big crime of government committed... there were 8 persons who were victims of a big persecution of the Communist government. My victimisation continues.
2. Almost 19 years have passed and I am still accused in action. No one has admitted the intrigues and lies against me.
3. The Meciars' government/including Justice offices/ in Slovakia inherits this case. Important people in Meciars' band, were the friends of Valasik, a man who had a big role in this justice crime. Still nothing has happened.
4. The new Justice offices have not been proven to insure order and justice. Nobody is interested in reparation and restitution of this crime from the Communist government.
5. The Justice offices are too comfortable and tolerant against all the people who did this justice crime.

Enclosed: 1. My short story

2. Translation -My short story

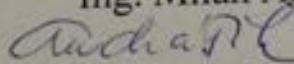
3. Letter of Refusal from the Minister of Justice

4. Articles } from 1990, Lidove noviny, Prague /also translation/

From 1983, Praca, Bratislava/propaganda of justice crime/

5. Verdict from Supreme Court Czechoslovakia-canceled justice crime

Ing. Milan Andrasik

Victim of Injustice Slovakia

Date 2000-02-14

103-

Súd ignoroval tieto dôkazy:

1/ Všetky dôkazy z pôvodného vyšetrovania z roku 1976 vylučovali možnosť scenáru súdom schváleného.

2/ Všetky dôkazy nevinny v môj prospech a keďže boli zčasti zhodné, tak aj Čermanove. Nezákonné bolo hlavne to, že absolútne vôbec sa nestarali policajti, prokurátori a sudcovia o dôkazy mojej nevinny a stále len konštruovali a konštruovali "dôkazy" a čakali to kuli pikle, že ako ma zavraždiť/pod zámienkou trestu smrti/-to bolo hrozné, že právo nebolo vidieť len policajné úklady voči mne.

Takže človek strácal vieru, že zákon funguje, že ak sa bude normálne správať tak sa tento hrozný úklad môže vysvetliť. A práve policajti radi ponúkali alternatívu, že urob niečo ako Lachman/vymysli si nejaký úklad tiež/, tak vyjdeš s najmenej odrenou kožou z tohto svinstva.

3/ Všetky dôkazy nevinny, ktoré predložil Bedáč. Bolo ich spolu 5- netreba ich konkrétne menovať, lebo aj keby ich bolo 100, tak by ich všetky súd/toto slovo je výsmechom pre označenie tej skupiny osôb / označil za nevieryhodné, nedôveryhodné a neakceptovateľné a akýmkoľvek spôsobom jednoducho odmietnuté.

4/ Všetky dôkazy nevinny, ktoré predložil Kocúr. To isté sa opakovalo aj u Kocúra hoci jeho dôkazná situácia bola skomplikovaná jeho tzv. priznaním /ktoré však súd neakceptoval- akceptoval len akt "priznania" ale nie samotné priznanie/. Samozrejme odmietol všetky dôkazy, ktoré Kocúr žiadal vykonať.

5/ Všetky dôkazy nevinny Dúbravického. Našiel si nejakú zámienku a potom odmietol všetky dôkazy, ktoré svedčili o jeho nevinnosti jedným ťmahom.

6/ Všetky dôkazy nevinny Barčíkovej/Vozárovej/U tejto ženy súd ignoroval všetky logické, morálne dôvody a vôbec zdravý rozum lebo videl, že táto žena odmietla potvrdiť všetky výmysly policajno-justičného skupiny napriek tomu, že vedela že za to pôjde okamžite do basy. Táto žena odhalila zvrátenosť všetkých takzvaných pracovníkov "spravodlivosti". Už pri úplnej absurdite tzv. súdom schválenej verzie- možno si položiť otázku, že čo sú to za osoby, keď dokážu takú absurdnosť schváliť za pravdivú a ako si to vôbec môžu dovoliť? Ignorovať pri tak absurdnej verzii ešte výpovede svedkov, ktorí potvrdzovali priamu prítomnosť Vozárovej na inom mieste a navyše tá veľká snaha spochybniť všetky dôkazy nevinny? Priame útočenie na svedkov súdom a vyhrážanie sa basou bolo úplne jasným dôkazom neobjektivity.

Súd to urobil presne naopak: to čo je vymyslené označil za reálne a to čo bolo realitou označil za výmysel. V tej najhoršej alternatíve mal súd za povinnosť vyhlásiť: v prípade pochybnosti v prospech obvineného.

Keby platilo právo, tak by pochybnosti neboli -lebo celá obžaloba by sa rozsypala ako domček z karát a jednoznačne by prokurátor bol okamžite odvolaný a vyhodený z domčeku z karát, za to, že vôbec takú „obžalobu“ napísal. Krajský súd nakoniec vyniesol zločinný verdikt. Členovia súdu, ktorí nevinných ľudí odsúdili a zločincov za odmenu prepúšťali- tak to nie sú sudcovia.

Potom bol odvolací - Najvyšší súd SR v Bratislave. Tento súd mal napraviť pochybenia súdu 1. stupňa, ale nestalo sa tak. Prirodzene pochybil aj Najvyšší súd. Moje odvolanie bolo napísané na vyše 100 stranách. Množstvo argumentov a faktov. Najvyšší súd to jednou ranou zmietol zo stola- stručne povedané- Uveril špine a lži. Fakty - dôkazy- svedkovia- pre nich úplne nič. Neexistovali. Iba lži, ktorým slepo „uverili“, hoci dôkazy im vraveli iné!!!

Po tomto zločinnom verdikte sa v médiách spustila obrovská propagandistická kampaň, ktorá mala presvedčiť občanov o jeho správnosti- o údajnej objektivite verdiktu. Zo všetkých strán sa hrnuli v novinách viacdielne veľké články, ktoré zakrývali základné fakty tohoto justičného zločinu. Všetko v novinách bolo úplne jasné- proti mne ale úplne prekrútené. Zločinci boli vydávaní za poctivých ľudí a čestní ľudia boli vydávaní za zločincov.

To isté sa propagovalo aj televízii /štátnej/ a aj v rádiách. Zvrátené televízne relácie a rádiom šírená špina voči mne a ostatným prenasledovaným ľuďom oslavovali prácu "šikovných" policajtov. To že zločinne prenasledujú nevinných ľudí, nikto nepovedal- to, že skutočného zločinu sa dopustila táto hrozná justičná mašinéria pocho piteľne v hromadných oznamovacích prostriedkoch nebolo. Škoda a nemajetková ujma, ktorú týmto konaním spôsobili bola tak obrovského rozsahu- že sa pri súčasných merítkach sa dá sotva porovnávať s rôznymi nemajetkovými škodami v súčasnosti občas vymáhanými na súdoch ako nemajetková ujma.

Potom samozrejme boj s komunistickou "justíciou" neprestal. Ani nemohol. Obet' justičného zločinu stále verí, že raz sa podarí dokázať pravdu napriek všetkým tým policajtom, prokurátorom a sudcom, ktorí nanaháňajú, nežalujú a nesúdia zločincov ale ubližujú nevinným ľuďom.

Bolo napísané a podané možno tisícky strán sťažností. Pokračovali intervencie aj našich rodinných príslušníkov.

Môj otec urobil vtedy neslýchaný skutok- na schôdzi žiadal, aby bol vyhodенý Husák, za to že nedbal na škody spôsobené zločinným justičným aparátom.

Ja som držal dve protestné hladovky- 13 dní a 15 dní vo vazenskej diere- na výročie uvaznenia nevinných osôb, aby som našim mučiteľom pripomenul, že sme tu aj s ich zločinnými verdiktami.

Dokonca, manželka francúzskeho prezidenta Danielle Mitterand upozorňovala Husáka na to, že nevinných ľudí Andrašika a Čermana drží vo väznici.

Ostatní ľudia, ktorých prenasledovali spolu so mnou v tomto prípade takisto napísali tisícky strán sťažností, v ktorých upozorňovali na zločiny komunistickej justície.

Až po páde komunistického režimu bolo možné odhaliť a napraviť aj zločiny komunistickej justície.

Trvalo to síce nejaký čas ale po odhalení justičného zločinu v médiách už sa nedalo obhajovať zlo.

Najvyšší súd Československa dňa 19.10.1990 zrušil po týždňovom pojednávaní všetky paškvily, podvody, lži, a nehanebné výmysly, ktoré predtým spáchali, komunistické justičné orgány. Bol to dobrý signál.

Súčasný stav na súde po 18 rokoch je takýto:

Najprv Judr. Vlček viedol ako predseda senátu obnovený proces- vyzeralo to celkom korektne. Neskôr Judr. Gašparovič bol určený za predsedu senátu. Vtedy, keď sa robili podvody a nezákonnosti, tak vtedy bol pri tom. Potom mal on osobne verejne známu aféru- keď vydieral nejakých ľudí a bol aspoň vyhodенý zo súdu. Telefonoval som mu- netváril sa, že by chcel napraviť zločiny na ktorých sa podieľal. Práve naopak tváril sa ako sudca- hoci on odsudzoval nevinných ľudí.

Potom to mal Judr. Šamko- dúfal som, že on už dokončí túto záležitosť a správne.

Potom to mal Judr. Hatala. Asi tiež nebol posledný.

Ja som už 18 rokov obžalovaný. A preto som napísal tento list. Pošlem ho kdekoľvek na svete- aby som bojoval proti osobám v talároch, ktorý posielajú do väzenia nevinných. Toto je jediný

Potom „rozprával“ takmer to čo chceli-to že to nepovedal a nepodpísal úplne podľa ich predstáv Pálku privádzalo do zúrivosti lebo nakoniec ich dlhodobý nátlak na Brázdu bol úplne k ničomu. Aj keď tzv Súd si z tej kôpky nezmyslov vybral to čo chcel, Brázda rôznym nátlakom vykonštruoval viacero epizód, ktoré posunul do takého nadrealizmu, že ani súdy sa o ne moc nechceli opierať a v konečnom dôsledku celý nátlak bol nanič.

Ďalší bol Lachman. Ten, keď ho zatvorili, bol vystrašený dostatočne už predtým, lebo my ostatní sme už boli internovaní asi 3 týždne predtým. Asi po 2 týždňoch väzenia, prijal alternatívu/špinavú ponuku na spoluprácu/ ktorú mu vtedy ponúkli Valášik a policajti. Musel stvoriť takú alternatívu aby aj všetkých usvedčoval a zároveň seba z toho vynechal-keď budeš „svedčiť“ tak sa dostaneš von z basy-alebo presnejšie: len, keď budeš klamať sa dostaneš z basy von!! A tak vznikla alternatíva“ spiaceho svedka“, ktorá sa súdu veľmi pozdávala, lebo bola jediná s ktorou nás mohli označiť za vinných. Samozrejme veriť jej mohli len tí, ktorí chceli veriť.

Nakoniec sa pokúsim zhrnúť právnu stránku veci do niekoľkých bodov:

1/Súd sa nezaujímal pôvodné svedecké výpovede z leta roku 1976 hneď po únose-svedka/Lazový/, ktorý jediný videl únos z balkóna NAHRADIL Urbánkom, ktorý vznikol /objavil sa/ 4 roky po únose. Takisto boli pokusy manipulovať s výpoveďami 2 svedkýň Mlynarčíkovej a Prieložnej/?/-keď bola dovedená až ku priamemu klamstvu/v otázke opoznania Kocúra/ ,ale v zásade potvrdili výpovede svedka z balkónu.

2/Súd zvýraznil úlohu Urbánka a Škrobánka napriek tomu, že ich výpovede boli vytvorené 4 roky po únose a napriek tomu, že Škrobánek mal nejaké výpovede aj predtým, ktoré však polícia úmyselne ZATAJILA a keď sme, na to upozorňovali- tak súd to nezaujímal“!!! Neskôr boli výpovede o ktoré sa Urbánek opierať odvolané, takže jeho „výpoveď“ nakoniec už nebola podporená úplne ničím a nikým .A bezohľadu na tieto fakty samotná „výpoveď“ Urbánka obsahovala toľko protirečení, že jej uveril len ten ,kto jej chcel veriť za každú cenu.

3/Súd nebral do úvahy ohliadku mŕtvoly a pitvu v ktorej bolo napísané, že neboli zistené žiadne stopy po znásilnení ani inej sexuálnej manipulácii-napriek tomu urobil súd verdikt, že vraj Cervanová bola znásilnená minimálne 5 osobami.

4/Súd sa absolútne nezaujímal o to, že tzv. psychologické posudky boli jasne sfaľované!!! A týmto pseudoargumentom dal silnú váhu. Ako absolútorium zobral jeden nehorázný pamflet doc. Dobrotku. Je založené na výmysloch ,podvodoch, doplnených o obrázkové testy/aby to vyzeralo ako analýza/-proste žiadne exaktné pravidlá ale želania a dohady a nakoniec Dobrotka potvrdil, že si položil pri svojich úvahách predpoklad, že som vrah a ďalší postup mal len potvrdiť túto chrapúňsku lož. Takže žiaden nezávislý svedok, ale osoba ,ktorá chcela len potvrdiť-že som" vrah". Čo je to? Ako takáto zaujatá osoba samozrejme mala byť okamžite vylúčená z konania.

5/Súd nezaujímal fakt, že údajné miesto činu, ktoré si vymysleli policajti/Dom Turčanovej/ nemohol ním byť. Na to aby sa to dalo tak vôbec označovať boli evidentne sfaľovaná výpoveď Turčanovej a dvoch nájomníčok, ktoré tam v tom čase bývali. Ako všetky argumenty aj tento stál úplne na vode .Pri ďalšom vyšetrovaní by padol ako hnilá hruška.

6/Zjavne zločinné bolo vynechanie Mudr. Zimákovej na samostatné konanie. Vylúčenie Mudr. Vozárovej z tohto konania bola len taktická hra na rozdelenie dôkazov aby sa nemohli posudzovať súvislosti. Na samostatnom konaní značne jednoduchšie bola dôkazná situácia falošovaná.

7/Zjavná manipulácia nastala aj s miestom nájdenia mŕtvoly -je evidentné, že mŕtvoľa mala v pľúcach vodu, ktorá pochádzala z miesta nálezu mŕtvoly a opat' bolo jasné, že údajné miesto úmrtia, ktoré si vymysleli policajti jasne nesedelo s tým čo mala mŕtvoľa v pľúcach-takže zase zjavný policajný podvod.

8/Samozrejmosťou zo strany tzv.Súdu bolo ignorovanie dôkazov mojej neviny –súd nepovažoval za potrebné vobec vykonať dôkazy mojej neviny výpovede Sylvie a Lydie Cohen/francúzke občianky/ s ktorými som sa zdržoval v inkriminovanom čase,napriek tomu,že prokurátor zjavne intrigoval v tomto smere. Čo to je?Keď súd absolútne ignoruje dôkazy neviny-to už potom nie je súd ,ale inkvizícia. Je tu zjavná snaha nesúdiť ale odsúdiť,čo v realite znamenalo zločin obmedzovania osobnej slobody.

Súd sa opieral o tieto dôkazy:

1/ Rôznou formou vynútené "priznania",ale len v zmysle: priznanie je dôkaz.Pretože samotný scenár obžaloby sa dal urobiť len voľným výberom –z každého rožka troška –pretože v logike veci boli všetky tzv."priznania úplne scestné a takisto boli protikladné aj s výpoveďami tzv svedkov,ktoré súd použil ako dôkazy.Nikdy žiadne dve z týchto výpovedí nesesedeli.

Treba zdôrazniť,že priznania vznikli lebo tu bola silná obava z nezákonnosti!!!!Čas ukázal,že úplna oprávnená!!!! Strach zo zavraždenia–priznali sa ,lebo im sľubili,že to prežijú len vtedy ak sa priznajú-to bol hlavný motív všetkých priznaní pri politických procesoch z 50-tych rokov a teraz sa to len zopakovalo aj keď vtedy ich zdeklasovali až tak,aby recitovali naučené lži/priznania/dokonca aj na pojednávaní.

Ak počas celého pojednávania nie je vypočutý svedok neviny /Lubomír Lazový/a jediný svedok,ktorý videl celý únos ako na tanieri/z balkóna/,tak sa musí o nezákonnosti hovoriť,pretože, kto mi chce ešte tvrdiť,že tu platil zákon?Ak by sa dodržal zákon tak by som musel byť ja žalobcom a na lavici obžalovaných by sedela celá tá skupina „sudcov“,ktorá nedodržiavala zákony.

2/"Svedok" Urbánek bol kľúčovým kameňom v súdnej scenári.Výpoveď Urbánka v r.1982 vykazovala množstvo rozporov a protikladov v prvom konaní a takisto v druhom konaní/1993/,kde sa len pridržel svojich pôvodných „výpovedí“ a všetko ostatné,čo povedal pôsobilo dojmom klamára/skutočne klamal/.Je len otázkou času,kedy aj táto osoba,ktorá sa dopustila zločinu krivého obvinenia/so škodami obrovského rozsahu/ povie pravdu o svojich trestných činoch krivého obvinenia.Keby bol voľne konfrontovaný už v roku 1982 tak už vtedy by "padol".Súd však boj nevinného človeka za slobodu//v r.1982/ nehanebne označil za cynizmus a moju snahu o vyvrátenie zločinných tvrdení Urbánka nehorázne dokonca odsudzoval-také bolo tvrdenie tzv.NEZÁVISLÉHO súdu- dokonca urážal aj moju snahu o obranu a tvrdil,že nemám právo na obranu pred nehoráznymi útokmi špinavých luhárov a pseudoprokurátora Valášika.

3/Svedok Škrobánek bol jediný,kto podporoval Urbánka.V roku 1993 s tým prestal a odvolal svoje tvrdenia z roku 1982.

4/Špeciálna podpora rozsudku bola výpoveď Lachmana.Ponúkol „dôkaz“ svedčil- ale nič nevidel.Po revolúcii odvolal tieto výpovede.

Súd ignoroval asi 100 dôkazov neviny a to s neuveriteľnou a nezákonnou formou hodnotenia dôkazov.Dôkazy neviny apriori označil za nevieryhodné-a nemal žiadne kritériá,ktorými by bol hodnotil dôkazy a takisto nemal nato žiadne argumenty .Akýkoľvek dôkaz neviny bol hneď nevieryhodný –akýkoľvek dôkaz obžaloby bol okamžite vynikajúci. Treba zdôrazniť,že toto isté robili aj prokurátori a policajti a to bol jeden z dôležitých bodov,ktorý presvedčil obžalovaných,že v tomto procese ide o hlavy, ktoré tu chce niekto stínať nevinným ľudom, len preto,aby ukázal,že je schopný chytiť a odsúdiť .Toto bola nevyslovená požiadavka od Husáka.

je to nanajvyš nelogické. Spoločným menovateľom takýchto krokov je strach. Strach o vlastný život je veľký stimul-možno ten najväčší. Ak niekto neverí, že mi hrozila takáto vec, tak nech sa len pozrie na prokurátora-cheel ma dat' usmrtiť!! Ako nazvať konanie prokurátora, ktorý chce usmrtiť nevinného človeka-ja to nazývam pokusom o vraždu.

Silným momentom, ktorý viedol ku tomuto kroku boli tzv. konfrontácie. Pri nich mi moji totálne deklasovaní spoluobčania/Kocúr, Lachman, Brázda/ klamali do očí nehorázne lži o sebe aj o mne a videl som aj prečo to robili?- báli sa že ich policajti a prokurátori a sudcovia nechajú usmrtiť pod zámienkou krivých obvinení. Priznanie ku činu, ktorý človek neurobil je veľmi tragický čin-vyžadoval by si možno osobitnú časť a hlbšiu analýzu-Kto tomu nechce uveriť-tomu to nebudem vysvetlovať-lebo, ak niekto apriori odmieta každé zdôvodnenie, tak je zbytočné čo i len pohnúť jazykom. Každý človek sa prizná len musí byť „správne tlačný“. A ten, čo mi hovorí-Ja ba som to nikdy v živote neurobil!-ja mu odpoviem, možno, že po týždni by si sa priznal a asi skôr než ja.

Takýto boli všetci policajti-prokurátori a sudcovia. Bolo pre nich výhodnejšie mi neveriť. Naopak veľmi výhodné bolo pre nich veriť vymysleným priznaniam-za vieru vo vymyslené priznania boli odmeňovaní a povyšovaní. Ak by ktorýkoľvek z nich len naznačil názor nekorešpondujúci s oficiálnym, tak by okamžite letel preč. Propagácia lží vyniesla v krátkom čase Milana Valášika veľmi vysoko-za krátky čas postúpil z pracovníka Okresnej prokuratúry na námestníka Krajskej prokuratúry, neskôr na Generálnu prokuratúru, aby sa tam zakrátko stal riaditeľom odboru dozoru a kádrová rezerva na Generálneho prokurátora-ak by nenastala revolúcia tak už by ním dávno bol.

Po zmene spoluvazňov a zníženom tlaku od polície som sa spamatal a odvolal lži, ktoré som vyprodukoval. Samozrejme, že to vzbudilo nenávisť policajtov, ktorí ma „za trest“ usmernili na „najťažšiu“ úlohu hoci pôvodne mi ponúkali takú ľahkú Lachmanovskú rolu-špinavú ale s malou osobnou škodou a s len menšou perzekúciou a teda kratšou basou.

Po takmer roku začalo pojednávanie na Krajskom súde ako prvý stupeň. Mimo chodom o svedka únosu/muža z balkóna -Lubomír Lazový/sa prokurátor absolútne nezaujímal. Prečo asi? Keby chcel vedieť pravdu a vyhlásiť objektívny verdikt, ignoroval by svedka, ktorý videl všetko? Lebo prokurátor podhodil úplne inú/novú-vymyslenú/ verziu ako tento muž. Prokurátor Valášik mal úplnú voľnosť-nebol viazaný žiadnym zákonom-mohol hocikoho obviniť z hocičoho. A zločincov „amnestoval ako sám chcel“. Zákon pre neho neexistoval čokoľvek bolo na moju obhajobu-bolo z konania vylúčené a naopak hociaká vykonštruovaná špinavosť sa mohlo použiť proti mne ako „dôkaz“. Boli predvedené osoby, ktoré boli donútené naučiť sa svoje výpovede a nebolo možné ich pred súdom konfrontovať, pretože súd si ich chránil aby náhodou niečo nepokazili. Najkriklavejšími prípadmi sú Ing. Urbánek a Mudr. Škrovánek. Pritom po páde komunistického režimu sa Mudr. Škrovánek aspoň zčasti priznal pred obnoveným súdom zločinnosť svojich výpovedí na prvom súde a aspoň z veľkej časti povedal pravdu.

Prípad Urbánek však by mal byť riešený ináč. Táto osoba na obnovenom konaní nebola ochotná žiadnej sebareflexie a doteraz sa bojí povedať pravdu. Prečo asi? Koho sa bojí? Alebo čoho sa bojí? Nás sa asi nebojí, lebo keby sa bál tak by sa neopovážal luhat' také zločinné klamstvá. Napriek tomu, že prokurátor Valášik sa usiloval nahovoriť svetu, že nás sa bojí kdekto. Treba povedať, že Urbánek sa aj hanbí priznať, že sa bál a preto konal ako strašná sviňa. Spáchať zločin krivej výpovede na ktorý doplatilo 8 nevinných ľudí-to je trestuhodné. Síce jeho výpoveď pred súdom aspoň svojim prejavom jasne pôsobila ako úplne zmatene a žiadny seriózny súd by ju nevzal do úvahy ako dôkaz. Avšak zločin krivej výpovede, ktorý tento jedinec spáchal /voči mne a ďalším 7 ľuďom/si vyžaduje aby sa ním súd ešte raz zaoberal

aby objasnil príčiny. To nie je maličkosť-8 nevinných ľudí strčil do basy na desiatky rokov a ešte dnes sa tvári ako by sa nič nestalo!

V protiklade s Urbánkom stála Mudr. Barčíková. Napriek sústavnému nátlaku a vyhrážaniu, 4 krát ju policajti donútili, aby podpísala proti nám krivé obvinenie a vždy keď ju prepustili im písomne poslala prehlásenie, že to čo podpísala nie je pravda. Dokonca po 4-tý krát zistila, že bola na vodáckom splave takmer 200km od Bratislavy a bolo o tom množstvo dôkazov/pre zločincov v talároch boli úplne zbytočné/. Naposledy na súde-napriek tomu, že vedela, že keď nebude spolupracovať/klamať/tak jej hrozí basa, napriek tejto strašnej hrozbe sa zachovala veľmi statočne a povedala pravdu. Hoci predseda súdu zločinec Bilčík/ušiel spravodlivému trestu/ pripravil mimoriadne opatrenia, že všetkých krivoobvinených poslal von z miestnosti a nechal ju tam samu-zachovala sa statočne a neklamala. A Oni ju hneď strčili do basy-za pravdu.

„Sudcovia“-za pravdu zatvárali-za lži odmeňovali slobodou.

Pozvali si k pseudosúdu aj tzv. znalcov.

Psychiatri boli v podstate normálni a Mudr. Vražda/jeden z nich/ potvrdil, že som sa nachádzal vo veľmi zlom psychickom stave v čase keď ma sledoval, v čase " priznani", ktoré som urobil.

Ale vyčítanie Dobrotku /psychológa/ bolo nehanebné.

Namiesto objektívnych posudkov, predložil jeden nehorázny spis aj s špinavým komentárom. Bol len sluhom tých, ktorí chceli nevinných ľudí označiť za vrahov. Nepísal to čo videl a poznal, ale to čo chcel vidieť-chcel vidieť niekoho za mrežami. Bolo to pre neho výhodné-bol pragmatik. Mňa napríklad označil za človeka so skrytou /latentnou/agresivitou, takže som bol pre súd servírovaný ako rodený vrah. Ten zápal s ktorým sa snažil obhajovať tú svoju kopu výmyslov na prvom súde svedčil o tom, že bol dobre zaplatený. Nedostal som príležitosť aby som ho mohol konfrontovať-Predseda senátu Bilčík bol všetkým, ktorí voči mne niečo luhali veľkým ochrancom pri konfrontáciách-a ak hrozilo, že by sa rozsypali, tak hneď urobil príslušné opatrenia na ochranu luhárov/napr. domácu z Prievozu Turčanovú oslobodil od otázok-takže len prišla odrecitovala naučené svinstvo a odišla údajne pre indispozíciu/.

Na obnovenom druhom súde už Dobrotka pôsobil ako reálne-len tápal, pripustil, že sa mohol aj myliť. Priznal pomoc na justičnom zločine.

Delikátnimi svedkom bola Benová ..Myslím si, že u nej to vlastne začalo. Veľmi sa nechcela nechať zneužiť zločinnými policajtami na „svedectvo“ proti nevinným ľuďom ale bola pod sústavným nátlakom policajtov a tak vždy len povolila. Benová mala tú smolu, že sa páčila policajtovi Pálkovi a tak sa jej osobitne venoval-a " vytlačil" z nej vždy to čo chcel s malými obmenami. Tzv nitrianska skupina-ktorú si vymyslel Pálka, ona mu to potvrdila a tam kdesi sú korene tejto drsnej story-lebo on to predniesol ďalším policajtom/tí ho chválili:mňa by to nikdy nenapadlo!/ bolo to. Pálka sa vznášal v oblakoch-zase niečo úžasné vymyslel a všetci ho budú obdivovať-aj minister, aj vyššie postavení. Zase bude hlavným hrdinom v boji proti zločinu-ironiou osudu sám sa stal obrovským zločincem/lebo jeho úsilie sa stalo úplným sadizmom voči nevinným obetiam jeho pseudovyšetovania/ . Benovú donútil do " svedčenia"-ona to nechcela-a tak to aj vyzeralo. Zmätky, zámeny a nedorozumenia .

Ako jej doplnujúcim " svedkom" bol Tokár, ktorý „bezpečne“ spoznal po 5 rokoch Lachmana/pre Tokára iba jedinca z davu/, že vraj bol v Mlynskej doline a takýmto zdanlivo malým svinstvom pomohol Pálkovi a Valášikovi, ktorý prebral riadenie tohto justičného zločinu po Pálkovi v lete 1981.

Osobitnú pozornosť treba venovať Brázdovi. Veľmi rýchlo ho policajti/za pomoci najatých vazňov/ zlomili a doviedli ho do veľmi zlého psychického stavu-asi mal na to predpoklady. Dodnes nie je úplne v poriadku.

Môj prvý kontakt s Pálkom bol niekedy v apríli 1978. Bol to jeden neprijemný-veľmi zlý človek. Zlý človek podozrieva druhého zo zloby. Podozrieval každého: buď z toho, že niekto niečo urobil alebo, že niečo tají. Potom používal tú jeho čarovnú formuláciu: ja viem, že ty si nič neurobil ale určite niečo tajíš takže ešte za tebou prídem a prípadne zase Ťa zavrem do basy na 2 dni a keď budem chcieť i viac. Vtedy ma len držal v base iba cez deň ale vyhrážal sa mi všetkým možným a samozrejme, že som sa zľakol - to bol môj prvý deň v base, ale nikdy naň nezabudnem - z človeka urobili úplné nič - neplatila téza: keď si nič neurobil tak sa nemáš viac bojiť neznáameho ako zločinec, ktorý vie, že niečo spáchal. Je to neuveriteľné nebáť sa ľudí/policajtov/, ktorí vraždili nevinných - ako sa mám nebáť keď na mňa číaha ruka zločincov v uniforme? On sa stále vyhráža a zdá sa, že „má na to“. Skúsenosti z 50-tych rokov dávali veľmi silné dôvody ku strachu. Odmietnutie zvrhých policajných podozrení - pre nich znamenalo dôkaz viny. Palkove nehanebné oplzlosti spôsobili veľký strach mnohým poctivým ľuďom. A otrlí kriminálnici sa ho nebáli.

Neskôr o 2 mesiace ma zavrel Pálka znovu. Zavrel ma na 2 dni - prvýkrát som bol v base aj v noci - veľmi som sa bál, že čo zlého mi ten Pálka urobí. Opakoval zločin vydierania.

Potom ma nechal Pálka sledovať. Dva mesiace za mnou nepretržite špehovala tajná služba. Stále 24 hodín denne aspoň 2 autá a stále aspoň 4 ľudia. Len to sledovanie muselo stáť /v dnešných cenách/ cca 1 000 000.- Sk a bolo to úplne zbytočné. Také peniaze vyhodil akýsi Pálka von oknom. Neuveriteľné ako dokázali komunisti rozhadzovať peniaze - a potom ľudia boli chudobní ako žobráci.

Asi rok ďalej neskôr ma navštevoval policajný kapitán /Herman/ s tým, že po dobrom skúšal zo mňa dostať nejaké "zázraky" - aspoň 5 krát ma zobral do reštaurácie Rapid a vždy ma trochu opil/nie nasilu/- je to neuveriteľné ale aj takéto nápady mal Pálka..

Potom ešte raz v roku 1980/v lete/ ma ešte zavrel Pálka. Tentokrát U „2 levov“. Boli to 2 dni ale nechal ma doma vyspať. Ale vtedy som tam videl Urbánka, Škrobánka, Vozárovú - poprvýkrát Pálka z nich vytlačal "priznania". Darilo sa mu!!

A potom až 14. júna 1981 mi otec hovoril, že za ním bol nedávno Pálka. Čiže hneď som tušil, že nedá mi pokoj a podozrenia toho človeka opäť sa môžu zneužívať na konanie zla. Boli sme aj s Ingrid/exmanželka/ u našich aj s Mišom/syn/. Mal som vtedy zlý pocit ale snažil som sa nedávať to najavo - bál som sa zlého Pálku. Opodstatnene.

15.6.1981

Ráno asi o 5.30 ma zobudilo zvonenie zvončeka na dverách.. Hneď som si spomenul na zlý pocit z predošlého dňa. Keď som otvoril dvere tak ma oslovili 2 muži tradičným "Pojďte s nami!" - a tak som odišiel s nimi na viac než 9 rokov a 4 mesiace - spolu 3414 pekelných dní.

Na polícii ma vtedy držali 4 dni opakovane chceli stále to isté/priznania alebo krivé obvinenia/. Viac boli zameraní na Brázdu a Kocúra. Nebolo pre mňa novinkou, že vraždu chcú našť na nich ale nevedel som, že sa Kocúr pod nátlakom zlomil a začal zo strachu potvrdzovať to, čo nebola pravda. Pochopiteľne policajti to interpretovali ako nečakané priznanie páchatel'a. Boli mimoriadne spokojní a dokonca posledný deň vo štvrtok menej zbesilo na mňa tlačili - myslel som si, že tentokrát to trvalo dlhšie ale konečne ma pustia.

Veľmi neprijemné však bolo moje prekvapenie keď som, zistil, že ma dávajú do vyšetrovacej vazby - skutočnej basy. To bol pre mňa veľký šok - to dovtedy bola iba policajná zadržavacia vazba.

Obvinení boli Andrášik, Brázda, Kocúr, Čerman o 2 týždne neskôr Bedáč, Dúbravický, Lachman, o rok aj Mudr. Vozárová. Spolu 8 ľudí.

Samozrejme, že som sa cítil veľmi neisto. Nevedel som, čo ma čaká. Vedel som, že to nič dobrého nebude.

Strčili ma do cely s jedným vazňom - volal sa Ivan Fagan. Bol to veľký špinavý gauner. Gauner Palka si najal gaunera Fagana, aby „lámal“ nevinného človeka. On si to o sebe nemyslel, ale to si o sebe nemyslí ani ten najväčší vrah. A nakoniec, čo možno čakať od zločincov. Mal zlé, podlé oči - to samo o sebe mi na istote nepridávalo. Aj keď počas prvých dní som nič podstatného necítil a ani nezbadal. Až po 2 týždňoch som pocítil, že Fagan chce aby som sa mu priznal ku vražde L. Cerrvanovej. Nevedel som pochopiť, že prečo akýsi bezmenný zločinec Fagan má veľkú túžbu nájsť akéhosi páchatel'a pre neho úplne neznámeho zločinu.

Až potom neskôr som pochopil, že bol za to platený políciou - či už štátnou alebo tajnou to nie je podstatné. Prvé dni v base/vazbe/ som takmer vôbec nejedol. Keď som uvidel to, čo nosili cez okienko vstupných dverí ako jedlo, tak som bol zhnusený ako niekto môže niečo také nazývať jedlom. Asi po 2 týždňoch postupne si zvykne každý - lebo hlad ťa dovedie k tomu, že aj ten hnus človek začne vnímať ako normálne jedlo.

Môj kontakt so svetom prebiehal cez vyšetrovaciú miestnosť. Takmer každý deň/občas bola aj výnimka/boli akože výsluchy. Lebo vlastne to ani neboli výsluchy ale donucovacie časti. Bol tu problém v tom, že výsluchy mali oficiálnu a neoficiálnu časť. Oficiálna zložka bola vtedy, keď bol prítomný advokát a tá prebiehala podľa zákona. Potom tu bola časť ďalšia pred príchodom advokáta a niekedy po jeho odchode. Vtedy sa snažili využiť čas a hrali na moje nervy. Chodili vyšetrovatelia Lamačka, Šimek ale na krátko i ďalší. Pôvodní policajti/Palka a spol./ sa tam už objavovali len málo. Tento náčas v zásade využívali na to aby mi „radili“ - ich rady boli len jedným smerom: priznaj sa! Ak sa „nepriznáš“ tak Ťa obesíme. Presnejšie: Dáme ťa obesiť. Ak sa „nepriznáš“ tak si šéf „gangu vrahov“ a budeš obesený. Ak sa „nepriznáš“, tak nemáš šancu na prežitie. Ty sa „nepriznáš“ a priznajú sa druhí a ty zostaneš ako „hlavný zločinec“ prirodzene na obesenie. „Priznanie“ je jediná správna vec na svete, ktorá Ťi zachráni život. Ináč sa chystaj na „špagát“. Tento základný moment sa tu opakoval stále a nielen to. Uvedomoval som si reálnu hrozbu komunistických zločincov v uniformách, ktorí bez mihnutia oka zavraždia nevinných ľudí - a ešte to budú vydávať za akt spravodlivosti. Pojem justičný omyl strašil obeť ako horror. Ako som poznal tých ľudí, ktorí ho pripravovali, tak základná otázka viny nevzbudzovala v nich žiadny problém. Najblbšie bolo, že pre nich nebol problém či „seknú“ toho pravého - akokoľvek to znie hrozivo. Ich cynizmus s akým to pripravovali bol tak zvrhlý, že by si zaslúžili najprisnejší trest.

Tzv. výsluchy pokračovali jeden za druhým - často viackrát denne alebo veľmi dlhú dobu. Súčasne policajti zapojili do boja aj vazňa Fagana - bol veľmi tvrdým „bojovníkom“. Tvrdo ma šikanoval, tu podrobne vynechám/robil to s veľkým potešením. Každý zločinec /kriminálnik/, ktorý sa cíti byť nedocenený si rád kompenzuje svoje komplexy násilím voči tým ktorí sú fyzicky podstatne slabší - silnejších sa bojí. Drieme v ňom zákon džungle, ktorý robí zo silnejšieho víťaza tým, že si vyberie zbrane sám tak aby bol vo výhode. Hovoril som to policajtom - možno, že aj pred advokátom - to už si nepamätám - povedali mi, že nič sa s tým nedá robiť a že iní zločinci by boli ešte horší!!! Proste pocit absolútnej bezmocnosti!!! Po dlhodobom nápore, ktorý trval vyše 10 týždňoch som nevydržal a stratil som základnú orientáciu a potvrdil som policajtom to, čo som v živote neurobil. Oni to nazvali priznanie - boli veľmi spokojní. Dokázali to: zlomiť človeka ku priznaniu ku skutkom, ktoré neurobil.

Je tu otázka, ktorú som po oslobodení dostal mnohokrát: Ako sa môžeš priznať ku veciam, ktoré si nespravil? Človek, ktorý sa nevie priblížiť myslením ku týmto extrémnym situáciám to nepochopí. Možno je podobná otázka: Ako môže byť niekto šikanovaný? Pretože sa ku tomu prizná obyčajne mnohokrát až po dlhšej dobe. A nikomu nič nepovie - aj keď

107

Volám sa Milan Andrášik, narodený v Nitre- Slovensko. Uvádzam skutočný príbeh o nespravodlivosti, ktorej som sa stal obeťou. Hoci netýka sa len komunistickej minulosti ale je to aj problém demokratickej justície nazvaný JUSTIČNÝ OMYL. Určite sú takéto akty aj v demokratických krajinách a stanú sa aj v budúcnosti. Bohužiaľ. Mne však ide o to aby ich bolo ,čo najmenej, pretože tragédia obeti justičného omylu je doteraz podceňovaná.

--- " ---

V živote som nestretol Ľudmilu Cervanovú, napriek tomu ,viac ovplyvnila moj život ako hocikto iný. Alebo skôr jej mŕtve telo. I keď ani to nie je isté či bolo jej.

Dňa 9.7.1976 večer bola Ľudmila Cervanová na zábave v klube na internáte na Mlynskej doline. Odišla odtiaľ o približne 22.30 a vzápätí odišla aj z internátu /podľa spisu chcela ísť na stanicu/. Pri ceste z internátu na autobusovú zástavku ju násilím vtiahli do neznámeho auta, čo videli najmenej 3 osoby/jeden muž z balkóna internátu a dve ženy z blízkeho krovia/ a jasne popísali dej v čase hneď po zločine-ale sudcovia nemali záujem toho muža vypočuť a s výpoveďami 2 žien bolo tiež voľne manipulované zo strany prokurátora a polície.

Odvtedy už živú Cervanovú nik nevidel.

Dňa 14.7.1976 sa našlo v potoku v obci Kráľová pri Senci mŕtve telo ženy. Napriek tomu, že sú určité pochybnosti -sa všeobecne považuje toto telo za unesenú Ľudmilu Cervanovú/a myslí si to aj autor textu po vyhodnotení znalostí zo spisového materiálu/. Polícia vykonala obhliadku miesta nálezu a v okolí sa našli osobné veci Ľ. Cervanovej!! Potom súdna lekárka vykonala aj obhliadku mŕtveho tela a tu sa už objavili niektoré dôležité disproporcie: Vek mŕtvolky bol odhadnutý až na 40 rokov ,dĺžka pobytu mŕtvolky vo vode bola až 2 týždne/čo by vylučovalo Ľ. Cervanovú/ a súdna pitva potvrdila, že na mŕtvolke neboli žiadne stopy po znásilnení ani inej sexuálnej manipulácii/tzv. sudcovia vyhlasujú, že bola znásilnená 7 mužmi!!!! Čo osobne považujem za veľmi dôležité/. Tieto znaky sú v úplnom protiklade s tým, čo akceptoval súd a TO TREBA ZDORAZNIŤ!! Obrovské nezodpovedné hodnotenie faktov sudcami/úmyselná alebo neúmyselná absurdita?!

Prvými podozrivými boli nejakí arabskí /možno palestínski/ študenti ale na zásah najvyšších politických orgánov/pravdepodobne Biľaka/ týmto smerom vyšetovanie nepokračovalo a zadržaní arabi boli prepustení- potom zmizli a už ich nebolo. Možno tento fakt je dôležitejší ako všetko ostatné!!!. Hovorím to preto, že Cervan otec unesenej/neskôr pravdepodobne zavraždenej/ bol československým a tým aj ruským/sovietskym /špiónom v Iráne a Iraku a v iných arabských krajinách-dá sa dokladovať z archívu Ministerstva zahraničných vecí Československa /a dá sa predpokladať, že sú v tomto dianí určité znaky pomsty/. Tieto okolnosti sa dajú prešetriť, ak budú archívy v poriadku.

Počas ďalších rokov bolo zatknutých množstvo ľudí, ktorí boli podozriví z vraždy Ľ. Cervanovej .A boli aj prepustení.a nikoho to netrápilo.

Nastala však jedna udalosť, ktorá zamiešala karty a posunula udalosti/vyšetovanie vraždy/ mimo zákon. Cervan/otec/ dostal vyznamenanie zo Sovietskeho zväzu a odovzdával mu ho prezident Husák . Cervan to odmietol prevziať ,ako dôvod uviedol , že vrahovia jeho dcéry sú stále nepotrestaní. Bol to protestný krok voči zločinu ale spustil lavínu zločinov/í keď z úradnej moci/ a prenasledovanie nevinných ľudí. Nevie, či si tak predstavoval výsledok svojho protestu. Husák nechcel vyzerat' pred Brežnevom ako blbec a tak poháňal políciu do činnosti. Policajti sami boli prehnane iniciatívni a cítili potrebu sa ukázať pred svojimi šéfmi /pred Husákom/ ako dobrí vyšetovatelia a policajti/v tých časoch nazývaní príslušníci/.

Vyšetovanie sa rozrástlo do najväčšej a najnákladnejšej policajnej akcie celého obdobia ruskej okupácie. Bolo zatknutých!!! mnoho stoviek svedkov-a tí boli neskôr donucovaní

"vypovedat" výmysly ,čo si želali policajti.Svedok prestal byť svedkom,ale sa stal materiálom ,ktorý bol donucovaný vypovedať také veci,ktoré sa nestali alebo jeho základná výpoveď bola čiastočne modifikovaná tak,že bola polopravdivá-samozrejme vymyslené doplnky slúžili ako dôkaz.Iste že takéto vyšetrovanie narobilo viac zla ako osohu/ . Najmä jeden z vyšetrovateľov bol v tomto smere veľmi aktívny.Volal sa Pálka.Tento jedinec neskôr sám o sebe tvrdil,že bol najlepší kriminalista v Československu.Zrejme,že minister vnútra si to mysleli tiež,lebo nepoznali skutočný stav vecí/boli hlúpi-čo na komunistického ministra nebolo nič mimoriadne/.Bohužiaľ,namiesto toho,aby ho vykopli-bolo pre nich pohodlné akceptovať jeho zvrhlosti-mali vyriešené prípady a mohli vykazovať výsledky . Najlepší bol preto,že uzavrel všetky prípady,ktoré dostal. Občas ich vyšetril tak,že zavrel nevinného človeka,ale nikoho to netrápilo!!
Je takýto človek obhájca zákona alebo zločinec?

Ja som sa s Palkom prvýkrát stretol niekedy v apríli 1978.

Vyšetrovanie už bežalo takmer 5 rokov,keď sa Pálka opat' vrátil ku svojej vyšetrovacej verzii podľa,ktorej podozrivý je hlavne Brázda /k takejto verzii sa dopracoval len na základe jednej fotografie,kde Brázda vypadal trochu neštandartne/.Pálka mňa už v roku 1978 nútil aby som podpísal,že Brázda je podozrivý z vraždy Ľudmily Cernanovej.Bola to neuveriteľná zvrhlosť toho Pálku a súčasne odporný zločin tzv.vyšetrovateľa-bol to trestný čin vydierania spojený so zneužitím funkcie verejného činiteľa.Násilím a vyhrážaním najväčšími hrozbami nútil svedkov vypovedať to,čo on považoval správne/pritom to bola lož/.On ako vyšetrovateľ nechcel počuť pravdu ,ale chcel len počuť a potvrdiť si svoje dohady a podpísať ich ako "výpovede".Ľudia,aby sa sami nedostali do jeho pazúrov radšej držali hubu alebo vedome klamali,pretože keby povedali pravdu tak by sa sami dostali do väzenia. Niektorí ľudia radšej emigrovali na západ-napr.Varga radšej ušiel pred jeho zločinným prenasledovaním.

Posadnutosť po úspechu a uznaní, urobila z neho zločince/bohužiaľ doteraz nepotrestaného/. Možno v dobrom úmysle chcel byť spravodlivý, chcel potrestať vraha ale pri povolani vyšetrovateľa dobrý úmysel nestačí -človek musí byť objektívny-keď chce byť úspešný nehľadiac na pravdu,tak prestáva byť rukou spravodlivosti a stáva sa zločincem.Keď mu ide viac o to aby sa ukázal ako dobrý detektív ako o pravdu tak sa mu ľahko stane,že namiesto spravodlivosti urobí zločin.

To bol aj Palkov prípad.

Pretože v tomto prípade vysoký štátny úradník/ policajt/ namiesto potrestania zločincov zatvoril nevinných ľudí a tým spáchal veľký zločin s veľkými škodami.

Pred 15.6.1981

Prípad začali vyšetrovať iní ľudia a samotný Pálka sa k tomu dostal až niekedy neskôr,keď ostatní „zlyhali“.V prvej fáze/počas roku 1976/ boli vypočutí všetci dostupní svedkovia aj svedok z balkónu/Lazový/ a svedkyne z krovia/Mlynarčíková a Prieložná/ aj muž,ktorý naozaj bol s L.Cernanovou-Komora.Dá sa predpokladať,že tieto výpovede „nie sú znásilnené“ ale súd to nebralo do úvahy.

Najprv boli zatvorení nejakí Arabi-nepoznám žiadne detaily.

Neskôr boli zatvorení ďalší -skupina okolo Jaroslava Hrmu.Ten bol zatvorený asi 8 mesiacov-všeličo sa tam hovorilo -možno už tam sa začalo vymýšľať a napokon však Hrmu prepustili.Aby nemuseli uznať,že robili nezákonnosti,tak ho obvinili z nejakého pašovania z Poľska/tým bola tzv. pokrytá vazba/.Neskôr boli zatvorení ďalší ľudia-ich mená nepoznám.

Ďalej bol zatvorený Dúbravický /1978/a sedel asi 9 mesiacov-na pokrytie vazby mu dali „ krycie“ paragrafy.Tisíce ľudí si občas „pomaródovalo“niekoľko dní viac ako bolo potrebné ale len Dúbravický za to sedel.

dôvod prečo byť proti trestu smrti-všetky ostatné sú pri tomto dôvode úplne zanedbateľné a osobne doprajem skutočným vrahom tie najtvrdšie tresty. Aj tým justičným.

V období vlády Mečiara som bol doslova zhnusený pseudoprivatizáciou, keď Valášik, ktorý usiloval o to, aby som ja bol zavraždený, bol za svoje zločiny voči mojej osobe odmenený mojím a majetkom mojej rodiny resp. našimi podielmi na štátnom majetku. Za známe spolupáchateľstvo na Rezešových akciách, ktoré boli v rozpore s morálkou a etikou/so zákonom a ústavou táto osoba dostala do daru veľké majetky.

Chcem náhradu škody, ktorá je bežná v krajinách, kde si vážia slobodu človeka. A potrestanie vinníka nech si štát vysporiada sám so sebou-viem, že čím väčšie peniaze dá štát na spravodlivé odškodnenie, tým viac si uvedomí ako má potrestať vinníka, keď z toho štát vyjde beztrestne tak sa z toho nepoučí. A sudcovia ďalej budú prepúšťať zločincov a zatvárať nevinných. Aj keď je to dedičstvo totality aj tak to nesmie zostať tak ako doteraz. Je chybou súčasných vlád, že nič nespravili pre nápravu.

Poznámka: Milan Čič, predseda Ústavného súdu/do januára 2000/ukázal opakovaný nezáujem o spravodlivosť, kým bol minister komunistickej vlády. Prikladám list/je to iba jedna ukážka/Ale tiež je už preč.

Nitra 14.2.2000

Ing. Andrášik Milan

